

2 Corinteni

O încurajare la mărturie
frumoasă în familie și în
Biserică

**TRĂIEȘTE O VIAȚĂ CU MĂRTURIE FRUMOASĂ
ÎN FAMILIE ȘI BISERICĂ**

Ghid de studiu biblic: 2 Corinteni 1-6

Octombrie - Decembrie 2021

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

**Pastor Octavian Baban
Eduard Ologeanu**

Conținut

TRĂIEȘTE O VIAȚĂ CU MĂRTURIE FRUMOASĂ ÎN FAMILIE ȘI BISERICĂ.....	2
GHID DE STUDIU BIBILIC: 2 CORINTENI 1-6.....	2
PARTEA 1. CE ESTE ȘI DESPRE CE ESTE A DOUA EPISTOLĂ CĂTRE CORINTENI?.....	4
<i>Orașul și istoria lui.....</i>	<i>4</i>
<i>Autor și Dată.....</i>	<i>5</i>
<i>Conținutul.....</i>	<i>5</i>
<i>Structura epistolei.....</i>	<i>6</i>
PARTEA 2: EXPLORARE ȘI STUDIU BIBILIC.....	7
<i>7 oct., Mărturie și mângâiere în necaz. 2 Corinteni 1:1-12, 1:7,12.....</i>	<i>7</i>
Încurajarea vine din Scriptură și din experiența cu Dumnezeu.....	7
Nădejdea și valorile creștine în încercări.....	8
Aplicații:.....	8
<i>14 oct., Încredere în promisiunile și paza Domnului, 2 Cor. 1.13-24, 1.20.....</i>	<i>10</i>
Binecuvântarea părtășiei creștine.....	10
Caracterul pozitiv al mântuirii și al promisiunilor.....	11
Aplicații:.....	11
<i>21 oct., Iertarea ca victorie împotriva răutății. 2 Cor. 2.1-17, 2.10,17.....</i>	<i>13</i>
Miezul muștrării și inima de pastor.....	13
Relațiile frățești bune și predicarea victorioasă.....	14
Aplicații:.....	15
<i>28 Oct, Destoinicia creștinului vine de la Dumnezeu, 2 Cor. 3.1-10, 3.5-6.....</i>	<i>17</i>
Scrisorile de recomandare.....	17
Slujba creștinilor ca slujitori preoțești ai lui Hristos.....	18
Aplicații:.....	19
<i>4 nov, 2Cor 3:11-18, 3:17, Duhul Domnului aduce libertate.....</i>	<i>19</i>
Nădejdea și viitorul celui credincios (11-15).....	20
Libertatea și slava Legământului lui Hristos (16-18).....	20
Aplicații:.....	21

11 nov, 2Cor 4:1-10, 4:7-8, <i>Mântuirea este o comoară purtată în vase de lut</i>	22
Evanghelia îl prezintă pe Hristos, nu caută gloria noastră.....	22
Evanghelia este o lumină a lui Dumnezeu, o comoară de mare preț.....	25
Aplicații:.....	26
18 nov, 2Cor 4:11-18, 4:16, <i>Creștinul are o mărturie și slujire neobosită</i>	27
Puterea mărturiei și slujirii vine din credință și har divin (11-15).....	27
Puterea mărturiei și slujirii vine din relația zilnică cu Dumnezeu (16-18).....	28
Aplicații:.....	28
25 nov, 2Cor 5:1-12, 5:12, <i>Mărturia bună pornește din inimă</i>	30
Învierea cu un trup înnoit.....	30
Importanța trupului și evaluarea vieții.....	31
Aplicații:.....	32
2 dec, 2Cor 5:13-21, 5:20, <i>Creștinii sunt ambasadori ai împăcării cu Dumnezeu</i>	33
Ambasadorii lui Hristos trăiesc o viață nouă, în unitate și slujire (13-17).....	33
Ambasadorii lui Hristos vestesc pacea cu Dumnezeu (18-21).....	34
Aplicații:.....	35
9 dec, 2Cor 6:1-10, 6:4, <i>Creștinii sunt slujitori vrednici, chiar în încercări</i>	37
Invitația și avertizarea mântuirii (1-2).....	37
Vrednicia apostolilor în încercări (3-8).....	37
Lupta cu defăimarea (9-10).....	38
Aplicații:.....	38
16 dec, 2Cor 6:11-18, <i>Creștinul se păstrează neîntinat de lume</i>	40
Suspiciune și lipsa iubirii frățești.....	40
Separarea de viața celor necredincioși.....	40
Aplicații:.....	41

Partea 1. Ce este și despre ce este a doua epistolă către Corinteni?

Orașul și istoria lui

Corintul este unul din orașele importante unde Pavel a predicat în persoană evanghelia (a doua călătorie misionară, 50-53, mai ales în perioada 50-51; dar și în a treia călătorie misionară, în anii 56-57). Biserica din Corint reprezintă una din primele biserici înființate între păgânii cultivați și prosperi economic din imperiul roman, și avea membri atât greci, din localitate, cât și cetățeni emigrați aici din țările Mediteranei.

În timpul lui Pavel cetatea avea aproape 400,000 de locuitori și era vestită prin dinamismul său economic (era port la istmul corintean, între Marea Egee și Marea Ioniană), prin cultura sa religioasă diversă și, din păcate, și prin imoralitatea sa. Aici se găseau tot felul de temple și locuitorii se închinau și zeilor greci și celor romani, și celor egipteni (Isis și Serapis), zeilor traci sau celor din alte culturi, precum și, bineînțeles, împăratului roman. În primul secol în Corint trăia și o comunitate evreiască importantă.

Locuitorii Corintului munceau mult și se aflau într-o concurență intensă ca să se întrecă unii pe alții în câștig. Viața era destul de scumpă, iar ei nu erau prea darnici. Un proverb al timpului spunea că „nu-i la îndemâna oricui să călătorească în Corint”. Chiar și Pavel, când a stat în Corint aproximativ un an jumătate (Fapte 18 :11-12, primăvara 50 – toamna 51 d.H.), s-a întreținut singuro și a lucrat împreună cu Aquila și Priscilla, și cu Timotei, la confecționarea și vânzarea corturilor (Fapte 18 :1-3; 1 Cor. 9:1-18).

Corintenii erau împărțiți pe partide politice și filozofice, în cetate, și de aceea credeau că și în Biserică este normal să fie așa. Viața imorală era vestită și influentă, dărnicia era mică, egosimul era răspândit.

Problemele bisericii din Corint sunt reprezentative pentru bisericile noi, dar și pentru cei ce trăiesc astăzi într-o cultură de tip păgân, imorală, lipsită de cunoașterea Scripturii, egoistă și foarte competitivă economic.

Autor și Dată

A doua epistolă a lui Pavel a fost scrisă cândva în jurul anului 57 d. Hr., când Pavel a plecat din Efes la Troa, în a treia sa călătorie misionară. După ce a predicat Evanghelia cu multă îndrăzneală în această cetate (2 Cor. 2.12,13), se pare că apostolul a plecat mai departe în Macedonia, nereușind să se vadă în Troa cu Tit, după cum pare că era planificat inițial. Întâlnirea lor are loc totuși în Macedonia, și în urma veștilor bune primite de la Tit despre corinteni, Pavel scrie această nouă epistolă către către corinteni. Există o ipoteză conform căreia scrisoarea ar putea include, de fapt, două scrisori, unite, prima fiind 2 Corinteni 1-9, iar a doua fiind 2 Corinteni 10-13.

Conținutul

În ceea ce privește conținutul, 2 Corinteni continuă în mod evident discuțiile începute în prima epistolă către Corinteni, cele două epistole fiind printre cele mai complexe scrieri din Noul Testament. Epistolele către Corinteni oferă o bogată învățătură despre unitatea Bisericii, darurile și călăuzirea Duhului Sfânt, buna orânduială în lucrările bisericii, disciplina în Biserică, viața de căsătorie, dărnicia creștină, și multe altele.

Subiectele sunt variate și bogate, născute din conviețuirea în acest oraș cosmopolit și afluent, care se afla nu doar la intersecția mărilor Egee și Ionice, ci și la intersecția influenței iudeilor cu cele ale diverselor filozofiilor eleniste păgâne.

Situațiile de viață de aici sunt atât de multe și de variate încât avem nenumărate ocazii să vedem cum se aplică Evanghelia lui Cristos la viața creștină de zi cu zi. Merită subliniat că la toate situațiile dezbătute concret Pavel răspunde cu aceeași Evanghelie a lui Hristos. Avem în Evanghelie un îndreptar desăvârșit și autoritar la care și Pavel se uită cu deplină încredere, în timp ce oferă soluții practice corintenilor.

Tonul lui este plin de grijă pastorală, dar, în același timp, rămâne ferm, fără să compromită adevărul Evangheliei. Se vede adesea foarte clar, dorința lui de a-i încuraja la credință și ascultare de Hristos, de a-i asigura de dragostea și grija lui pastorală. Apare în 2 Corinteni și o notă foarte personală, de confesiune și deschidere sufletească cu privire la greutățile lucrării misionare.

2 Corinteni, scoate așadar în evidență o inimă pastorală profundă, o inimă care și în mângâiere cât și în muștrare s-a legat de corinteni până la capăt și care le vorbește și cu autoritate, dar și cu grija și suferința unui părinte duhovnicesc în Hristos.

Structura epistolei

Epistola se poate împărți în trei mari secțiuni. În capitolele 1-7 Pavel explică planurile sale de misiune cât și slujirea care s-a întâmplat între timp, cu tot cu greutățile aferente. În a doua parte, el îi încurajează pe corinteni și îi motivează la dărnicie creștină și recunoștință față de bisericile din Ierusalim (8-9). În a treia secțiune, Pavel îi confruntă pe față cu dovezile autorității sale apostolice și îi invită să se analizeze și să vadă în ei înșiși lucrarea Duhului Sfânt (10-13).

Partea 2: Explorare și studiu biblic

7 oct., Mărturie și mângâiere în necaz. 2 Corinteni 1:1-12, 1:7,12

Pavel le scrie a doua sau chiar a treia oară corintenilor, în această epistolă, în șirul scrisorilor sale, și vrea să îi încurajeze pe ei, de fapt, pe toți grecii din zona continentală a țării (adică, pe cei din Ahaia), la o mărturie bună în familie și în Biserică. Din chiar salutul scrisorii (1-2) el și Timotei, ajutorul său, le doresc har și pace, tuturor, din partea Domnului. Acesta este un salut pe care îl putem lua și noi ca exemplu.

ÎNCURAJAREA VINE DIN SCRIPTURĂ ȘI DIN EXPERIENȚA CU DUMNEZEU

Sfaturile lor date ca din partea unor apostoli și lucrători creștini cu responsabilitate și autoritate, deci au greutate deosebită. Baza autorității pe care o folosesc ei în scrisoare este aici, de la început, și faptul că ei au trecut prin suferințe și necazuri mari, și au cunoscut mângâierea și încurajarea Domnului în greutățile vestirii evangheliei (3-4).

Aceasta este o împluternicire mare și valoroasă. În sfātuirea (consilierea) creștină avem autoritatea autoritatea Scripturii, autoritatea învățaturii (a studiilor de teologie), autoritatea încredințării în lucrare de către Biserică, autoritatea chemării personale – și, în același timp, autoritatea experienței personale cu Dumnezeu. De multe ori suntem trecuți prin încercări, și suntem lăsați să experimentăm greutăți de tot felul, ca să vedem cum Dumnezeu ascultă rugăciunea și cum vine în ajutorul nostru, iar după aceea să îi putem sfātu și încuraja pe alții care trec prin dificultăți asemănătoare. Altfel sună un sfat de la cineva încercat de viață, și altfel, de la unul care vorbește doar din cărți sau din înțelegerea sa intelectuală.

Compașiunea și identificarea cu ceilalți în încurajare, sunt foarte importante. Empatia care vine din experiență ne face mai înțelegători, mai practici, mai binevoitori. Încurajarea în necaz este o lucrare venită de la Domnul, care este numit în 2 Corinteni „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri” (3).

Procesul acesta seamănă cu mărturia din Psalmi, în care cei ajutați de Domnul vor să laude Numele lui și să vestească în adunare, izbăvirile Domnului.

În mod special, în cazul apostolilor (ca Pavel) și al păstorilor și învățătorilor spirituali, al misionarilor (ca Timotei), suferințele și greutățile evangheliei reprezintă o mare încurajare pentru toți creștinii. Această mângâiere vine din două direcții principale (5-6). Mai întâi, faptul că și aceștia sunt încercați, ca toți creștinii, și totuși evanghelia se vestește, arată că Dumnezeu este suveran și binecuvintează mesajul mântuirii prin Hristos. În al doilea rând, încurajarea și izbăvirea apostolilor și păstorilor, când trec prin dificultăți, este ea însăși o mare mângâiere, o mare bucurie pentru toți. Pavel desprinde un principiu mare, o regulă a bunătății lui Dumnezeu față de noi: „Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere” (7). Este o nădejde puternică prin care Dumnezeu ne ajută să mergem înainte.

NĂDEJDEA ȘI VALORILE CREȘTINE ÎN ÎNCERCĂRI

Nădejdea creștină este ancorată total în prezența și în intervenția lui Dumnezeu. Tonul versetelor 8-12 este foarte personal. Pavel le mărturisește că încercările lor din Asia îi făcuse să se gândească chiar și la moarte. De aceea, ei nădăjduiesc deplin în Dumnezeu și în planul lui, privesc înainte la înviere, și se roagă pentru izbăvire din încercări.

Suținerea prin rugăciune a celor ce trec prin încercări este foarte importantă (11). Ea este o binefacere și un ajutor, precum este și un izvor de mari mulțumiri și recunoștință către Dumnezeu.

Încercările aduc și o oportunitate pentru evaluarea eticii vieții noastre, a standardelor după care acționăm. Aceasta este „lauda” despre care scrie Pavel în versetul 12. Cugetul nostru (conștiința) este chemat la mărturie, iar valorile acțiunilor noastre sunt sfințenia și curăția motivațiilor (care trebuie să vină de la Dumnezeu). Direcția și forța slujirii creștine nu vin din înțelepciune omenească, ci din harul lui Dumnezeu. Chiar și în greutăți, Dumnezeu este la lucru și este suveran peste toate evenimentele, conducându-și Biserica Sa, prin har și oportunități binecuvântate de a vesti evanghelia.

APLICAȚII:

De ce încurajarea care vine din partea celor trecuți prin încercări are valoare deosebită?

.....
.....
.....

Care este nădejdea creștinului în fața încercărilor mari, care ne fac să ne gândim și la moarte?

.....
.....
.....

Încercările ne confruntă cu nevoia de verificare a standardelor noastre etice: ce loc au sfințenia și curăția, conștiința curată, recunoașterea harului și evitarea bazării doar pe înțelepciunea omenească? Explică ce loc au aceste calități în viața ta.

.....
.....
.....
.....
.....

14 oct., *Încredere în promisiunile și paza Domnului, 2 Cor. 1.13-24, 1.20*

Introducerea lui Pavel la această a doua scrisoare către Corinteni, continuă cu o discuție despre hotărârea sa inițială de a-i vizita și a-i învăța evanghelia, ca să îi poată lua pe unii, cu sine, în Iudeea, ca parteneri (13-17). Această vizită programată din timp, trebuia să fie o ocazie de clarificare a relațiilor creștine și a înțelegerii despre felul în care Dumnezeu ne-a primit în Hristos să fim ai lui (18-24). El însă și-a amânat vizita, ca să le dea ocazia să se maturizeze în credință și sfințenie, așa încât atunci când va veni, mai degrabă să îi felicite pentru deciziile luate, decât să îi mai certe încă o dată pentru neregulile care existau.

BINECUVÂNTAREA PĂRTĂȘIEI CREȘTINE

Pavel știa din alte vizite și din alte scrisori că în Corint erau multe probleme de rezolvat. El vrea să îi convingă încă o dată de dragostea sa pastorală, în Hristos, și să îi încurajeze să devină parteneri cu el în misiune și predicare (13). Vizita sa planificată și părtășia frățescă sunt prezentate ca un adevărat al doilea „har” pe care și l-ar fi dorit, după ce ei se întorseseră la Hristos (v. 15).

Într-adevăr, relația de prietenie și colaborare în biserică este un har. Pavel este bucuros să le spună „Noi suntem lauda voastră”, după cum și „voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului Isus” (14). O biserică are nevoie de timp ca să crească spiritual și să devină matură în credință și acțiune. Este nevoie de conlucrare, de interacțiune, de învățătură, sfăturie, și exemplu bun. Când această părtășie frățescă se dezvoltă în dragoste, devenim unii pentru alții motive de bucurie și de laudă. Aceasta este ceea ce Pavel vede în Corint și ne invită să constatăm și noi.

Pavel discută apoi despre atitudinea sa deschisă față de corinteni și le arată seriozitatea planurilor și hotărârilor sale, care le sunt mereu favorabile și încurajatoare. Ele sunt mereu „da” – în Domnul, și nu schimbătoare or negative, adică niciodată nu sunt „nu” (17-19). Modelul lui Pavel în această relație frățescă este modelul lui Hristos, care prin toată evanghelia este un mare „da” al lui Dumnezeu către noi, și nu este un „nu”. Bunăvoința arătată în vestirea evangheliei a fost

mereu prezentă și mereu pozitivă în lucrarea lui Pavel, Silvan și Timotei. Ea a fost mereu un „da” în dragoste, către corinteni.

Dacă și noi am prelua această atitudine, am fi foarte hotărâți să ne consolidăm unii pe alții în cunoașterea Bibliei și să ne încurajăm la lucruri bune, la credință, nu să ne admonestăm sau să ne certăm și să ne interzicem unii pe alții. Toate acestea aveau loc, atunci, în biserica din Corint. Bindecuvântări mari vin peste biserică atunci când învățăm să fim pozitivi în dragoste, în credință, să vestim iertarea și recuperarea noastră prin Hristos, adică mereu un „da” cuprinzător, sfânt, niciodată un „nu” al judecății și respingerii.

CARACTERUL POZITIV AL MÂNTUIRII ȘI AL PROMISIUNILOR

Ca să înțelegem mai bine această cerință, apostolul Pavel ne explică în continuare teologia lui „da”, care se găsește în făgăduințele lui Dumnezeu. Ea are două resurse, pe Hristos și lucrarea Duhului Sfânt (20-24).

Astfel, Dumnezeu în planul său măreț de iertare și recuperare a noastră pentru El, adică de mântuire, ne-a dat promisiunile sale sigure, care sunt toate, în El, „da”. De aceea, răspunsul creștin la aceste promisiuni ale mântuirii – date în primul rând în Vechiul Testament, dar prezente și în Noul Testament, este: „amin”, adică „așa să fie, Doamne”, o confirmare și acceptare deplină a mântuirii prin Hristos. În felul acesta, promisiunile Domnului împreună cu acceptarea și primirea lor de către noi, sunt spre slava lui Dumnezeu (20).

Mântuirea lui Dumnezeu pentru noi are, cum spuneam, doi stâlpi de bază: suntem consolidați în Hristos și pentru Hristos, și suntem aleși și sfințiți (unși), reînnoiți în ființa noastră, prin Duhul Sfânt (21). Mai mult, Dumnezeu a pus o pecete de proprietate și păstrare asupra noastră, pecetea prezenței continue a Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este și arvuna mântuirii – adică primul rod, prima plată, prima tranșă a mântuirii, această lucrare măreață a lui Dumnezeu în viața noastră. A doua tranșă (sau „lichidarea”, ca să continuăm metafora salariului în două tranșe) va fi învierea din morți, la venirea Domnului (22).

Din grijă pentru maturizarea lor în credință, Pavel s-a gândit bine și a renunțat la vizita planificată, lăsând-o pe mai târziu. Se gândea să le mai dea timp să crească în credință și doar pe urmă să îi confrunte cu învățătura mai tare. Să le dea timp să mai crească în bucurie, înainte de o nouă muștrare – căci existau

motive serioase pentru aceste noi muștrări (23-24). Pavel, astfel, are un fel de pedagogie spirituală matură în felul său de a ține legătura cu corintenii. El nu se vede rege (sau domn) peste sufletele lor, ci împreună lucrător cu ei, tovarăș, partener la o mântuire comună (24).

Ar fi bine ca și noi să apreciem acest lucrare și să ne purtăm cu grijă unii cu alții, chiar și în muștrare, ca să ne putem încuraja la maturitate creștină. Aceasta este o înțelepciune de care trebuie neapărat să dăm dovadă și noi.

APLICAȚII:

I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru colaboratorii și frații și surorile din Biserică? Ne lăudăm cu cei ce sunt serioși și dedicați? Enumeră câteva lucrări bune care se fac în Biserica ta. Roagă-te pentru cei implicați

.....

.....

.....

Care este atitudinea ta față de cei apropiați, și față de frați și surori în Biserică? Vrei să îi încurajezi mereu și să îi ajuți să crească în credință și acțiune? Ești un „da” pentru ei sau ești un fel de „nu”? Enumeră câteva situații și metode de a fi un „da”, o încurajare.

.....

.....

.....

Ce înseamnă ungera, pecetluirea și arvuna Duhului? Îi poți explica unei persoane doritoare, ce înseamnă aceste cuvinte?

.....

.....

.....

21 oct., Iertarea ca victorie împotriva răutății. 2 Cor. 2.1-17, 2.10,17

În cadrul oricărei sfătuirii – sau consilieri, există două obiective de seamă: recuperarea și îndreptarea celui care a greșit, și predicarea victorioasă, corectă a Cuvântului lui Dumnezeu. Capitolul al doilea ne prezintă aceste două principii pe care Pavel le-a aplicat în Biserica din Corint cu succes.

MIEZUL MUSRĂRII ȘI INIMA DE PASTOR

Pavel și-a amânat vizita programată, de care a vorbit în capitolul întâi, ca să le dea timp corintenilor să se maturizeze și să acționeze singuri în privința mării probleme de etică, de păcat, care apăruse la ei în biserică. În mod specific, era vorba despre muștrarea și recuperarea unui tânăr care, după modelul păgân, ajunsese să aibă relații cu soția a doua a tatălui său, care îi era mamă vitregă. Problema a fost discutată în 1 Corinteni 5:1-13, iar tânărul a fost muștrat și dat afară din mijlocul adunării. În același timp, Pavel dorea să îi viziteze ca să aducă o iertare, acum. Așadar, le-a dat timp să acționeze și să constate pocăința tânărului.

Aceasta situație ne avertizează încă o dată, foarte serios, că trăirea în mijlocul unei societăți păgâne fără frică de Dumnezeu și dedată poftelor și imoralității, poate avea ecouri nedorite în Biserică. În același timp, ne avertizează că o biserică tânără este imatură și trebuie să studieze Biblia ca să cunoască principiile lui Dumnezeu, voia lui pentru noi, precum și capcanele păcatului. Așadar, este nevoie de studiu biblic, de predicare biblică, de învățarea Cuvântului.

Deosebim două lucruri importante în atitudinea lui Pavel. Primul este o inimă sensibilă, plină de iubire frățească. Pavel dorea să vină la ei cu un mesaj bun, cu bucurie. Atunci când îi certa și îi întrista, era și el trist, alături de ei (2:1-5). Inima pastorală, frățească, spirituală, ceartă dar o face cu sensibilitate, cu smerenie, cu lacrimi, nu cu mândrie și superioritate. Pavel i-a certat pe ei, precum și pe omul care a greșit, cu gând să se îndrepte, și să se poată bucura împreună cu ei, mai târziu. Ce fel de inimă avem noi când îi certăm pe cei greșiți? Întrebarea depășește limitele vieții de biserică, ea se poate extinde în familii și în dincolo de ele. Care este scopul muștrării, cum te implică sentimental? Cum mânia și duritate, sau cu durere, dragoste și dorință de îndreptare, așteptând pocăința și întoarcerea ca pe o bucurie?

A doua atitudine importantă este capacitatea clară de a ierta (2: 6-11). În muștrarea și disciplină se urmărește îndreptarea, dar credinciosul matur are nu doar capacitatea de a începe certarea, ci și de a continua prin sfătuire și de a o finaliza, la timpul potrivit, prin iertare.

Pavel îi urmărește foarte atent pe corinteni: știi ei să fie ferm de partea unei vieți sfinte? Știi ei să ierte, în final, și să îl încurajeze pe cel pe care l-au muștrat și întristat? Testul maturității cu privire la sfințenie este iertarea în Hristos, reprimirea celui disciplinat (2:6-11).

În ce privește planurile sale de rănire a credincioșilor, Satan are două metode mari: atragerea în capcana păcatului, pentru cădere și nenorocirea vieții, și apoi îndepărtarea din biserică prin neiertarea și duritatea fraților creștini. Ați văzut astfel de situații în Biserică? Ce este de făcut?

Pavel urmărește sfințeni și maturitatea bisericii din Corint. El îi învață să ia decizii sfinte, de disciplinare și muștrare a celor greșiți, și ia și el deciziile acestea împreună cu ei. De asemenea, îi învață să primească pocăința, să restaureze și să ierte, și participă și el la aceste decizii, împreună cu ei. Este un exemplu foarte frumos de implicare pastorală și de maturizare a bisericii. Multe neînțelegeri ar dispărea dacă pastorii și-ar propune să crească împreună cu biserica păstorită.

RELAȚIILE FRĂȚEȘTI BUNE ȘI PREDICAREA VICTORIOASĂ

Relațiile în Biserică sunt foarte importante. Păstoria și consilierea cer o inimă pastorală sensibilă. Pentru a păstra și construi relații frățește bune, Pavel este gata să amâne vizitarea Corintului, precum este gata și să lase nefolosită la Troa o oportunitate de predicare a evangheliei (o „ușă” cum zice el, v. 12), ca să se întoarcă în Macedonia să îl găsească pe Tit. Tit era unul din cei doi tineri pe care Pavel i-a mentorat și au ajuns și ei pastori buni (Tit și Timotei).

Spre sfârșitul capitolului, Pavel ne declară viziunea sa, înțelegerea pe care o are despre succesul vieții creștine în mijlocul greutăților. Imaginea pe care o folosește este cea a generalilor romani care se întorceau victorioși de la o mare bătălie. În urma lor veneau cei învinși a căror soartă era să fie pedepsiți prin sclavie sau ucidere, ca răzvrățiți împotriva Romei. Totuși, unii din ei urmau să fie iertați și eliberați. În mod deosebit, dacă generalul lua cu sine un prizonier,

alături de el în carul său triumfător, însemna că îi va cere iertarea și restaurarea. Istoricul Tacitus dă în scrierile sale un astfel de exemplu de întoarcere triumfală.

Așadar, Hristos este împăratul care i-a biruit pe toți și îi aduce prizonieri. Pe unii, spre condamnare, pe alții, spre iertare. În mod deosebit, pe cei credincioși el îi ia în carul său de biruință, iertați prin sângele vărsat la Cruce.

Imediat după carul de biruință erau cei ce purtau parfumuri și miresme în cinstea victoriei. Pavel spune că în această privință noi suntem ca un parfum al victoriei lui Hristos, un parfum care vestește celorlalți moartea sau viața. Așa trebuie predicat și cuvântul Scripturii: cu cinste și adevăr, cu vestea bună despre credință și răsplătire, dar și cu vestirea judecății, pentru cei ce nu cred.

Cuvântul lui Dumnezeu este temelia evangheliei, a încurajărilor, muștrărilor, a iertării și reprimirii din Biserică. Standardele lui nu trebuie diluate, nici adaptate după placul oamenilor, ci trebuie vestite curat, în Hristos, înaintea lui Dumnezeu. Desigur, asta înseamnă că trebuie și să învățăm cum se explică și se aplică cuvântul Domnului, ca să înțelegem contextele lui istorice și contextul vieții noastre.

APLICAȚII:

În ce feluri credeți că imoralitatea lumii de azi îi poate influența pe tinerii din Biserică?

.....

.....

.....

Ce direcții biblice ne oferă 2 Corinteni pentru iertarea celor disciplinați?

.....

.....

.....

Ce metode folosește Satana ca să ne îndepărteze de Dumnezeu?

.....

.....
.....

Cum se înțeleg imaginea carului de biruință al lui Hristos și cea a miresmei spre viață sau spre moarte?

.....
.....
.....

Ce înseamnă „nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu”? Ce măsuri trebuie să luăm?

.....
.....
.....

28 Oct, Destoinicia creștinului vine de la Dumnezeu, 2 Cor. 3.1-10, 3.5-6

Așa cum am văzut în capitolul doi, prin crucea lui Hristos, creștinii sunt transformați din prizonieri învinși în oameni iertați și puși alături de regele victoriei, de Hristos. Capitolul trei spune că noi devenim lucrători confirmați ai lui Hristos și suntem și scriori ale evangheliei, dar și slujitori preoțești ai lui Hristos, cu o slujbă nouă a împăcării lumii cu Dumnezeu.

În primul rând în aceste rânduri despre scrisorile de recomandare este vorba despre pastori și apostoli, despre care credincioșii din Corint îi discutau mereu, ca le evalueze slujirea, recomandările, importanța, autoritatea. De aceea, Pavel scrie mai întâi despre scrisorile lui de recomandare – și ale celorlalți apostoli. Dar este vorba, în final, despre toți creștinii.

În final, Pavel le scrie că apostolii și evangheliștii slujesc un legământ nou, Noul Legământ prin Hristos, care este un legământ al vieții. În aceeași situație, sau una foarte asemănătoare, sunt și ceilalți credincioși, deoarece toți suntem chemați să slujim pe Hristos și să vestim evanghelia, fiecare în mărimea chemării. Noi toți suntem o preoție împărătească a Domnului (1 Petru 2:5, 9).

SCRISORILE DE RECOMANDARE

Pe deoparte, în primele biserici exista acest obicei de a trimite scrisori de recomandare pentru păstori și misionari. Un exemplu este cazul lui Apolo, în *Fapte 18.27*, unde acesta primește o recomandare către frații din Ahaia (și implicit Corint).

Pe de altă parte, corintenii, așa cum se vede din 1 Corinteni, erau împărțiți în partide și se certau să hotărească care misionar, păstor sau apostol este mai important, ca îl urmeze pe acela.

Astfel, de fapt, Pavel le răspunde ca să se prezinte pe sine, dar și ca să îi corecteze. Așadar, care este scrisoarea de laudă sau de recomandare de care au nevoie apostolii? Răspunsul este unul singur: scrisoarea de recomandare este chiar lucrarea făcută, în cazul acesta, tocmai corintenii și întoarcerea lor la Domnul, prin evanghelia vestită de Pavel, ei sunt scrisoarea lui de recomandare.

Pavel le spune două mari adevăruri despre viața noastră ca o scrisoare de recomandare. Mai întâi, corintenii sunt epistola lui de recomandare – și a celorlalți apostoli sau misionari din echipă, și sunt „scriși în inima” apostolului, și citiți de toți oamenii (3:1-2). Prietenii pe care îi evanghelizăm trebuie să fie adânc scriși în inima noastră (3:2), de neșters.

În al doilea rând, de fapt, noi suntem o scrisoare a lui Hristos – și despre Hristos, către lume. Hristos ne-a scris prin Duhul Sfânt, prin evangheliști și prin Scriptură. Și El își scrie evanghelia sa către lume, pe inimile noastre de carne, în gândurile și purtarea noastră, ca să ne vadă toți (3:3). Ce adevăr prețios! Noi suntem o scrisoare a lui Hristos către oameni, ca ei să citească despre harul Domnului, despre mântuire, despre iertare, despre viața nouă. Cât de lizibilă este evanghelia în viața noastră? Cât de bine se vede mesajul lui Hristos, și cât de clar se citește el în viața noastră?

SLUJBA CREȘTINILOR CA SLUJITORI PREOȚEȘTI AI LUI HRISTOS

Apostolii, deci, ca și ceilalți creștini, acționează prin puterea lui Hristos (3:4) și prin trimiterea lui Dumnezeu (3:5-6) ca slujitori ai Legământului cel nou, prin Hristos, prin care Dumnezeu se împacă cu oamenii prin Crucea lui Hristos. Acest legământ are un semn – dar acesta nu este litera sau porunca, adică Legea, ci acest semn este Duhul Sfânt – care dă viață. Legea omoară, dar Duhul aduce viața, datorită jertfei lui Hristos (6). Cine vrea să ajungă la mântuire prin ascultarea literei și poruncii Legii, nu va reuși, ci va fi condamnat la moarte. Cine vrea să ajungă la mântuire prin Hristos, va reuși, căci jertfa Domnului ne iartă păcatele, iar Duhul Sfânt ne înnoiește viața.

Slujba aceasta preoțească, din cadrul Noului Legământ, are o mare glorie înaintea lui Dumnezeu, mult mai mare decât gloria Legii de pe Sinai, dată prin Moise. De abia la sfârșitul istoriei, la revenirea lui Hristos, se va vedea pe deplin incomparabila glorie a mântuirii (3:9-10).

Versetele 7-8 ne spun un mare secret. Chiar și pe Sinai, în cazul lui Moise, s-a văzut gloria vieții noi, a lui Dumnezeu. De aceea, a început să strălucească fața lui Moise, căci puterea vieții lui Dumnezeu se vedea în trupul său. Dar, când s-a coborât cu tablele Legii, Moise și-a acoperit fața cu o năframă, ca să nu își facă oamenii o părere greșită. El le vestea autoritatea poruncilor Legii, nu înnoirea

Duhului Sfânt. Singurul care a vestit pe deplin gloria vieții, a fost mântuitorul Isus Hristos. El s-a coborât de pe Muntele Schimbării la Față, cu fața strălucind și hainele albe-strălucitor. Prin contrast, Isus a rămas cu fața liberă, fără naframă sau văl, oglindind slava Domnului. Viața vine prin Isus, nu prin Moise. Strălucirea vieții noi s-a văzut deplin pe chipul lui Isus, nu pe chipul acoperit al lui Moise.

Să îl urmăm, așadar, pe Isus, nu pe Moise, căci El aduce viața nouă prin Duhul Sfânt, nu legământul Legii.

APLICAȚII:

Care era scrisoarea de recomandare la care Pavel ținea cel mai mult?

.....

.....

.....

În ce fel sunt creștinii o scrisoare a lui Hristos către lume? În ce fel suntem noi astfel de scrisori?

.....

.....

.....

Care sunt diferențele între legământul Legii (litera) și al lui Hristos (Duhul)?

.....

.....

.....

De ce Hristos este Domnul vieții și cum se vede gloria lui Dumnezeu în El?

.....

.....

.....

4 nov, 2Cor 3:11-18, 3:17, Duhul Domnului aduce libertate

A doua parte a capitolului trei ne explică și mai bine frumusețea și puterea Legământului prin Hristos. El are o slavă mult mai mare decât slava legământului Legii, pentru că ne aduce viața adevărată și nădejdea adevărată, nașterea prin Duhul Sfânt și prezența lui Dumnezeu în noi – tot prin Duhul Sfânt, și libertatea adevărată. Legământul lui Hristos ne aduce și o transformare continuă după chipul lui, apropiindu-ne tot mai mult de Dumnezeu și gloria lui.

NĂDEJDEA ȘI VIITORUL CELUI CREDINCIOS (11-15)

Legământul lui Dumnezeu cu noi, prin Hristos, este mult mai glorios decât legământul Legii. În primul rând, Scriptura ne spune aici că legământul Legii era trecător, adică se referea în primul rând la Israel și ținea doar până la venirea lui Mesia. Legământul lui Hristos este însă netrecător, are o glorie veșnică, rămâne în funcție pentru toată eternitatea. Legea are gloria ei, pentru că arată sfințenia lui Dumnezeu, dar Hristos, ne arată harul și iertarea lui Dumnezeu și nașterea din nou.

În al doilea rând, nădejdea și siguranța, chiar, a eternității legământului lui Hristos ne dă o mare îndrăzneală. Moise nu a avut această îndrăzneală, să arate el viitorul glorios al vieții cu Dumnezeu, marele final, și de aceea își punea o maramă pe față (văl, pânză transparentă, năframă). El știa că adevărata și permanenta apropiere de Dumnezeu, cea deschisă pentru toți o aduce doar Hristos. Ceea ce este trecător, Legea, va face loc legământului lui Hristos, care este veșnic. Ceea ce este trecător, viața aceasta, va da loc vieții cu Dumnezeu, care aduce în tot trupul nostru frumusețea și strălucirea prezenței Domnului. Exact acest lucru se va întâmpla în ziua învierii, la venirea lui Hristos. Moise simțea că Legea are alt scop, și nu voia să dea mesajul despre forma finală a mântuirii, căci, oricum, deși era anunțată de Lege, ea nu venea decât prin Domnul Hristos.

Înțelegerea planului lui Dumnezeu de mântuire a omenirii printr-un Hristos evreu, dar care îi mântuiește pe toți oamenii, nu este chiar atât de simplă. Mulți evrei nu au putut să o priceapă. Vălul de pe fața lui Moise a ajuns un văl peste mințile multor evrei: ei nu pot să vadă că mântuirea o aduce Mesia – Isus Hristos, nu Legea. De aceea, zice Pavel, când evreii citeau legile lui Moise, se uitau doar la istoria lui Israel, și aveau un văl peste minte. Dar, dacă se întâlneau cu

credința în Hristos, atunci vedeau realitatea mântuirii, și vălul dispărea. Imaginea aceasta este frumoasă: Legea este ca un batic sau ca un vâl pus peste mintea umană, și nu ne lasă să vedem universalitatea mântuirii, căci privim doar la istoria lui Israel. Dar când ne întâlnim cu Hristos, vâlul dispăre (desigur, unele Biserici sau grupări creștine, cum ar fi adventiștii de ziua a șaptea, cred că pot păstra în continuare vâlul Legii, și să privească la legământul ei, ca și cum este central, dar nu are nici un rost, nici logică, și nu este nici biblic).

LIBERTATEA ȘI SLAVA LEGĂMÂNTULUI LUI HRISTOS (16-18)

Așadar, când ne întoarcem la Domnul, măhrama Legii este luată și vedem gloria mântuirii lui Dumnezeu prin Hristos. Aici Pavel se întoarce la contrastul dintre Lege – Viață, văzut ca un contrast între literă și Duh, adică între poruncile Legii și transformarea și puterea aduse de Duhul Sfânt, despre care a scris la începutul capitolului trei.

Aflăm astfel că „Domnul este Duhul”. Noi știam deja din evanghelia lui Ioan, că Dumnezeu este Duh și cine i se închină Lui trebuie să se închine în duh și adevăr (Ioan 4:23-24). Aici însă Scriptura spune altceva. Spune că Duhul este cel ce conduce mântuirea și transformă viețile, El conduce, El este Domnul, nu Legea. Pavel face un joc de cuvinte și spune imediat că Duhul Domnului, adică Duhul Sfânt, aduce libertatea (față de Lege, dar și libertatea față de păcat, puterea de a trăi o viață nouă).

De aceea, viitorul creștinului arată foarte bine. Procesul de sfințire prin care trece cel credincios este ca o privire continuă, la slava mântuirii Domnului, prin Duhul Sfânt (nu prin măhrama sau vâlul Legii). Acest proces înseamnă că suntem schimbați, transformați în continuu, din treaptă de slavă la o nouă treaptă de slavă, prin puterea Duhului Domnului.

Mântuirea nu este statică, și nici nu ne conduce înapoi la ținerea Legii. Ea ne învață despre Dumnezeu prin poruncile Legii, dar ne transformă în interior, prin Duhul Domnului, prin mulți pași de creștere în credință, în slava asemănării cu Dumnezeu. Aceasta este viața în legământul lui Hristos.

APLICAȚII:

De ce Legea de pe Sinai, legile lui Moise, pot deveni o piedică în primirea și trăirea mântuirii?

.....
.....
.....

Ce înseamnă că Legea era ca o măhramă peste mintea evreilor?

.....
.....
.....

De ce Isus nu a purtat o măhramă pe muntele Schimbării la față, când fața lui strălucea de prezența Domnului, iar Moise a purtat o vâl peste față, când s-a coborât din prezența Domnului, iar fața lui, de asemenea, strălucea?

.....
.....
.....

Explicați cine domnește în viața noastră, Duhul sau poruncile Legii, și ce aduce nou Duhul Sfânt, în legământul lui Hristos, față de Legea lui Moise?

.....
.....
.....

Cum funcționează dinamismul vieții creștine duhovnicești, ca să ne asemănăm tot mai mult cu Dumnezeu?

.....
.....
.....

11 nov, 2Cor 4:1-10, 4:7-8, Mântuirea este o comoară purtată în vase de lut

În acest capitol, Pavel spune de două ori că noi, creștinii (deși se referă la apostoli în primul rând) „nu cădem de oboseală” (4:1, 16). În pasajul 4:1-10, se arată că nu ne lăsăm descurajați pentru că ni s-a încredințat prin îndurarea Domnului o slujbă glorioasă, vestirii mântuirii, a vieții, a harului și a Duhului Sfânt, așa cum s-a văzut în capitolul 3. Ea este mare comoară, pe care o purtăm în vase de lut, în trupurile noastre slabe, omenești (v. 7).

EVANGHELIA ÎL PREZINTĂ PE HRISTOS, NU CAUTĂ GLORIA NOASTRĂ

Cea mai bună și biblică mărturie despre credință este să îl prezinți pe Hristos Isus ca Domn, pe El care este Dumnezeu întrupat și cel mai bun și adevărat reprezentant al omeneirii. El este chipul lui Dumnezeu, zice v. 4, iar noi, oamenii, suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

De aceea, predicatorii în primul rând – dar și ceilalți, trebuie să se ferească de capcana construirii unei glorii și faime personale. Să nu se prezinte pe ei înșiși (5), în locul Domnului, nici să nu aservească Scriptura intereselor omenești, adică să o facă roabă dorințelor ascultătorilor sau sponsorilor. Una este politețea față de toți oamenii, și respectul, și altceva este apărarea curată a adevărului. Pe oameni trebuie să îi respectăm și să îi iubim, chiar dacă dezagream cu ei. Adevărul Scripturii trebuie însă arătat și explicat cu limpezime tuturor, înaintea lui Dumnezeu. Multe subiecte s-ar încadra astăzi la acest capitol al aservirii Cuvântului. De exemplu, spunerea pe față a adevărului despre abuzuri, înșelătorie și prefăcătorie (ipocrizie), necredință, răutatea, infidelitatea, desfrâu, trăirea în poftă condamnate de Scriptură, desconsiderarea familiei, etc.

Cine aservește sau strâmbă Cuvântul lui Dumnezeu în favoarea altor interese, imorale sau lumești – politice ori economice, apelează la metode viclene, rușinoase și ascunse. Ci Biblia trebuie prezentată argumentat și curat, ca să poată fi acceptată de orice conștiință omenească (2). În privința aceasta, Pavel spune despre apostoli că „noi suntem robii voștri, pentru Isus” (5), adică explicarea Bibliei este o datorie și o slujire majoră către cei credincioși.

EVANGHELIA ESTE O LUMINĂ A LUI DUMNEZEU, O COMOARĂ DE MARE PREȚ

Aici Pavel vorbește cu ecouri din evanghelia după Ioan. Vestirea evangheliei, a Logosului lui Dumnezeu este o lumină a lui Dumnezeu, ca aceea poruncită la creație. Lumina gloriei lui Hristos este pusă în evanghelie. Dumnezeu prin autoritatea lui luminează inimile noastre ca să se vadă că pe fața lui Hristos strălucește lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu. A fi creștin înseamnă a fi o creație nouă, a primi o lumină poruncită de Dumnezeu însuși, ca la crearea lumii. Este o înnoire și o binecuvântare extraordinară.

Pavel o numește „comoara din vasele de lut”, în grecește ceva foarte apropiat de expresia „tezaurul din strachinele de lut”. Ne aduce aminte de poveștile din copilărie, cu comori în oale de lut. Este vorba desigur de viața nouă, de lumina lui Dumnezeu, de prezența Duhului în lutul creației, ca la crearea lui Adam. Prin Hristos suntem recreați ca oameni, cu un viitor binecuvântat. Nici nu știm cum să ne arătăm recunoștința pentru o mântuire atât de mare. Unii oameni, totuși, au mintea orbită de Domnul veacului, Satan, și nu o pot vedea.

Pavel și apostolii ne confruntă însă cu încercările vieții: oare se vor sparge aceste vase de lut și se va pierde comoara mântuirii luminoase? Declarația din 7-10 este vrednică de ținut minte: suntem atacați, dar nu suntem puși la colț și fără ieșire, suntem în grele încercări, dar nu fără nădejde, suntem urmăriți – dar nu suntem părăsiți, suntem trântiți, dar n-am murit. Se vede în trupurile noastre prigonirea cu care Isus a fost prigonit, dar și viața și învierea lui se văd, din plin.

Aceasta se referă la un mare adevăr. Când ne întoarcem la Hristos, mulți vor aprecia frumusețea vieții noi, dar mulți ne vor prigoni, cum l-au prigonit și pe Isus. Noi am început să uităm acest adevăr. Peste tot se vorbește parcă numai despre integrare, armonizare. Într-adevăr, conviețuirea în societate înseamnă să căutăm pacea și acceptare reciprocă, dar pentru creștini înseamnă și prigonire. Până la venirea lui Hristos, prigonirile pentru credință nu vor dispărea. Să ne pierdem nădejdea, sau să ne păstrăm o mărturie luminoasă și clară? Domnul ne va scoate victorioși, dacă rămânem cu El, și va păstra în noi, neatinsă și slăvită, comoara din vasele de lut, până la înviere.

APLICAȚII:

Ce fel de rele poate aduce în Biserică subordonarea predicării față de presiunile și interesele oamenilor? Cum să evităm această eroare?

.....

.....

.....

Ce poziție trebuie să aibă Hristos în vestirea evangheliei și ce loc trebuie să ocupe faima noastră?

.....

.....

.....

Ce înseamnă „comoara din vasele de lut”? Există și în viața ta?

.....

.....

.....

Ce spune Scriptura despre posibilitatea pierderii acestei comori, în mijlocul încercărilor?

.....

.....

.....

Cum te încurajează, personal, îndemnurile lui Pavel din 2 Corinteni 4:1-10?

.....

.....

.....

18 nov, 2Cor 4:11-18, 4:16, Creștinul are o mărturie și slujire neobosită

Una din lipsurile pe care le aduc prigonirea și încercările este oboseala sufletească. Ea se mai poate numi și „oboseala pe cale” sau „descurajare”, ori „dezamăgire”. Acesta este sensul cuvintelor lui Pavel din 4:16. Foarte probabil și Evrei 12:3 se referă la aceeași experiență: „Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (și Evr. 12:12-13).

Ți se pare uneori că necazurile nu mai conțin, iar răsplătirile sunt încă departe – și parcă nu mai apar. Și, deși îi ajuți și îi slujești pe mulți, aceștia nu sunt recunoscători, ci dimpotrivă, ești atacat și acuzat în multe feluri, pe nedrept. Cel puțin aceasta este experiența lui Pavel și a multora din colaboratorii săi de misiune (Pavel vorbește despre „noi”, la plural). De aceea, el își apără slujirea și chemarea față de contestările corintenilor și le explică munca și necazurile sale îndurate pentru ei. O asemenea experiență s-ar putea însă să fie și parte din experiența noastră de viață și slujire. Domnul Isus însuși a trecut pe aici, atunci când ucenicii l-au părăsit în zilele suferinței din Săptămâna mare.

PUTEREA MĂRTURIEI ȘI SLUJIRII VINE DIN CREDINȚĂ ȘI HAR DIVIN (11-15)

Există în mărturia creștină și în slujire un aspect al lepădării de sine și al slujirii care l-a făcut pe Pavel să spună „noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus” (11). Aceasta înseamnă că apostolii atunci când vesteau evanghelia, se aflau mereu în primejdia de fi omorâți, ca și Hristos. Totuși, așa cum s-a arătat și în prima parte din capitol, harul lui Dumnezeu lucrează „ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor”. Prețul vestirii evangheliei a fost mare: apostolii au trecut primejdia morții, dar corintenii au primit viața veșnică.

Pavel spune că au primit un duh de credință și îndrăzneală de la Dumnezeu. Așadar, el declară „am crezut, de aceea am vorbit” (13). Credința lor în cuvintele Domnului a fost atât de mare încât au trecut la acțiune și au lucrat pentru Dumnezeu.

Pavel împărtășește cu ei două încurajări importante: nădejdea și siguranța învierii, ca răsplătire, și siguranța harului lui Dumnezeu care va fi dat tuturor

(celor mulți și credincioși), ca să fie deplină recunoștința lor și gloria lui Dumnezeu (14).

Acestea sunt și resursele noastre. Îndrăzneala credinței, nădejdea răsplătirii învierii și siguranța lucrării depline a harului divin. Toate îi aduc slavă și mulțumire lui Dumnezeu.

PUTEREA MĂRTURIEI ȘI SLUJIRII VINE DIN RELAȚIA ZILNICĂ CU DUMNEZEU (16-18)

Puterea și prospețimea slujirii și mărturiei vin însă și din experiențele zilnice cu Dumnezeu, din relația cu El, din părtășia zilnică. Partea exterioară a ființei noastre, trupul, obosește și îmbătrânește mereu, „se trece” așa cum zice Pavel (16). Totuși, sufletul și duhul nostru, omul dinăuntru se înnoiește și se îmbroștează tot mai mult, în continuu, în fiecare zi. Sau, așa ar trebui să fie (fiecare să se verifice și să răspundă aici pentru sine)!

Contrastul între întristările de o clipă, din prezent, și răsplătirea veșnică uriașă, de o greutate și valoare de neînchipuit, este extrem de mare (17).

De aceea, noi privirea noastră este focalizată (țintită) pe lucrurile viitoare care încă nu se văd, iar nu pe necazurile prezente care se văd uneori prea bine și par (sau chiar sunt) foarte mari. Acest adevăr este învățat și în exemplele de oameni credincioși enumerate în galeria credinței din Evrei 11. Promisiunile lui Dumnezeu, lucrurile care încă nu se văd sunt veșnice, pe când necazurile prezente, care se văd, sunt trecătoare. Din punct de vedere practic, această întărire sufletească nu o putem primi decât în rugăciune și citirea Cuvântului, prin care Dumnezeu ne vorbește și prin Duhul său ne întărește. Unii pun accentul pe rugăciune, alții pe studiul Scripturii, dar ele trebuie să fie prezente, ambele, în viața noastră de părtășie, ca Dumnezeu să poată lucra în noi. Atunci vom putea să nu cădem de oboseală sau de dezamăgire în sufletele noastre.

APLICAȚII:

Gândește-te o clipă, la necazurile prin care treci sau ai trecut. Te găsit și tu în situația de a fi obosit și dezamăgit? Ai reacționat ca Pavel sau altfel?

.....

.....
Cum ne face parte Hristos de viața sa, în noi, când avem parte de prigoniri?
.....
.....
.....

Cum folosim resursele majore ale creștinului, ca să continuăm bine mărturia și în încercări (credița, învierea, harul)?
.....
.....
.....

De ce lucrurile care nu se văd încă, dar pe care Dumnezeu ni le promite, sunt foarte importante?
.....
.....
.....

Cum îți faci timp zilnic de părtășie cu Dumnezeu?
.....
.....
.....

25 nov, 2Cor 5:1-12, 5:12, Mărturia bună pornește din inimă

Lauda cea bună se bazează pe ceea ce este în inima omului, nu pe lăudarea înfățișării (12). Dumnezeu se uită la inima omului, nu la înfățișare (așa a făcut și când l-a ales pe David care rege al lui Israel, în 1 Samuel 16:7). Așa dorește și Pavel să se laude față de cei care îl vorbesc de rău și îl denigrează. Adevărata motivare pentru slujire pleacă dintr-o inimă curată, care îi iubește pe Dumnezeu.

Pavel ne prezintă în continuare învățătura despre înviere, cea care îi dă nădejde și putere în mărturie (1-8), și apoi, învățătura despre criteriile de valoare cu care ne va judeca Dumnezeu acțiunile (9-12).

ÎNVIEREA CU UN TRUP ÎNNOIT

Este foarte interesant că Pavel le scrie destul de mult corintenilor, despre înviere. În 1 Corinteni care un capitol întreg despre înviere noastră legată de învierea lui Isus, capitolul 15. Aici, el scrie despre înviere în capitolul 4 și capitolul 5.

Pavel aseamănă trupul nostru cu o casă pământească pentru suflet și duh, cu un cort. Tot așa, trupul ceresc îl numește o clădire, sau o locuință în cer, nemuritoare, nefăcută de mâna omului, ci este lucrarea directă a lui Dumnezeu.

Această învățătură este foarte importantă și ne încurajează foarte mult (1-4). Să vedem câteva lucruri. Mai întâi, ni se spune că noi avem o existență sau esență spirituală care locuiește într-un trup. Adventiștii de ziua a șaptea spun că omul nu are duh, ci doar trup, de aceea nu există viața sufletului după moarte pentru că nu este duh. Ei cred însă în înviere, când Dumnezeu va reconstitui trupurile noastre într-o formă nouă. Totuși, așa cum se vede de aici, din 2 Corinteni 5, ei nu au dreptate. Biblia spune altceva. Pavel folosește metafora îmbrăcării-dezbrăcării, și a desfacerii cortului vechi și a intrării în altă clădire. Așadar, omul are o parte spirituală care se îmbracă cu un trup.

Al doilea adevăr de subliniat este că trupul prezent este numit trup pământesc și că așteptăm desfacerăa lui sau înghițirea lui de către un trup ceresc, divin, trupul învierii (2-4). Așadar, trupul prezent nu are un viitor veșnic, ci trebuie neapărat înlocuit. Ce fac unii oameni de știință astăzi, și medicii, ca să prelungească viața trupului nostru, este bine și folositor, dar pe plan lung, lungirea vieții are altă soluție, învierea.

Al treilea adevăr este că Dumnezeu așa i-a făcut pe oameni, duh și trup. Adică, trupul este bun și trebuie să arate gloria lui Dumnezeu. Ca să devină om, Fiul veșnic s-a întrupat. Noi nu suntem doar duhuri veșnice, cum credeau grecii, ci Dumnezeu ne-a creat să existăm în lumea spirituală și să domnim cu El în lumea materială, să îl reprezentăm. Regele regilor este omul Isus Hristos, Dumnezeu întrupat. Până ajungem la înviere, viața în trupul acesta este însoțită de un fel de geamăt, suspin și suferință, pentru că dorim și visăm mai mult, dar trupurile de acum sunt slabe (4).

Pavel ar dori să nu moară, ci să fie în viață când vine Domnul, așa încât trupul cel muritor să fie îmbrăcat și înghițit de trupul cel nemuritor. Este o frumoasă dorință și, cu siguranță, cei cei vor fi în viață la revenirea lui Isus vor vedea cu ochiilor această frumoasă înnoire.

Asigurarea cu privire la înviere, ne-o dă Dumnezeu „care ne-a dat arvuna Duhului”. Adică așa cum spuneam, prima rată a mântuirii este înnoirea prin Duhul, nașterea din nou, iar a doua plată, finală, este răscumpărarea trupului, învierea. În 1 Corinteni 15:44, trupul înviat este numit „trup duhovnicesc”, pentru că Duhul Sfânt îl recrează și îl dotează cu puteri spirituale.

Concluzia lui Pavel este că dacă știm aceste lucruri vom fi mai plini de încredere și vom trăi prin credință, nu prin vedere. Acasă la Domnul ne așteaptă un trup nou, mai bun și mai puternic (6-8).

IMPORTANȚA TRUPULUI ȘI EVALUAREA VIEȚII

Dacă știm că există o înviere și o răsplătire cu un trup nou, mult mai bun, atunci, așa cum zice Pavel „ne și silim să-i fim plăcuți, fie că rămânem acasă (adică, în viață pe pământ), fie că suntem departe de casă (adică, departe, în ceruri, și încă fără noul trup înviat)” (9).

Trupul nostru are o mare importanță pentru că, atunci când vom avea trupuri noi, vom fi evaluați (judecați) de Dumnezeu cu privire la binele sau răul făcut în trup (10). De aceea, Domnul ne va verifica și faptele, dar și motivațiile (in-ima, v. 12) și ne va răsplăti. Scaunul de domnie al lui Hristos este o realitate de care trebuie să ținem seama cu sobrietate și ascultare.

Așadar, trupul este o ocazie de a face fapte bune spre slava lui Dumnezeu. Așadar, ce faci cu trupul tău? Ce fel de fapte, ce fel de drumuri și deplasări, ce fel de gânduri gândești cu creierul, ce fel de vorbe spui cu gura, cum privești pe alții, cum lucrezi cu mâinile tale? Chiar și a face misiune și slujire creștină este ceva ce faci cu trupul tău pentru slava lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Noi folosim toate descoperirile medicale și tratamentele bune, dar care este de fapt soluția pe termen lung, veșnic, cu privire la sănătatea fizică?

.....

.....

.....

De ce este trupul important în fața judecății lui Dumnezeu?

.....

.....

.....

Ce înseamnă în limbajul biblic al lui Pavel „arvuna Duhului”?

.....

.....

.....

Care este deosebirea între trupul fizic de acum (pământesc) și trupul fizic din viitor (duhovnicesc)?

.....

.....

.....

De ce spune Pavel că mărturia cea bună pornește din inimă?

.....

2 dec, 2Cor 5:13-21, 5:20, Creștinii sunt ambadori ai împăcării cu Dumnezeu

Această declarația este una din cele mai frumoase din scrisoarea 2 Corinteni despre chemarea și slujirea apostolilor. În același timp, ea reprezintă chemarea lui Dumnezeu pentru toți creștinii, pentru că toți creștinii sunt o preoție sfântă, regească, a lui Dumnezeu și toți suntem chemați să îl reprezentăm pe El. Această slujire de ambador începe cu o dedicare deplină față de Dumnezeu. Apoi, continuă cu ascultarea de Hristos, care ne strânge și ne învață să trăim pentru alții, în dragoste. Între timp, Pavel ne explică din nou, cu claritate, care este mesajul evangheliei.

AMBASADORII LUI HRISTOS TRĂIESC O VIAȚĂ NOUĂ, ÎN UNITATE ȘI SLUJIRE (13-17)

Care este măsura dedicării pentru Dumnezeu a creștinilor? Pavel zice că în ce îl privește pe Dumnezeu, apostolii și misionarii sunt gata să dea totul, chiar cu riscul de a părea „ieșiți din minți”. O asemenea etichetă este posibilă pentru că oamenii din jur nu pot să înțeleagă din prima frumusețea ascultării de Dumnezeu, și li se pare că totul este o spiritualitate exagerată. Pavel a fost acuzat în felul acesta în Fapte 26:24, când Festus, procuratorul roman din Caesarea („Pavele, ești nebun, Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie!”).

Prin contrast, pentru corinteni, ei sunt gata să slujească în cel mai mai înțelept și mai echilibrat mod posibil (13). Adică Pavel a fost atent la modul și timpul când îi muștră. La felul și tonul cu care le scrie scrisori. A fost atent să nu primească salariu de la ei, ci doar ajutor de la alte biserici, și a muncit ca să se întrețină, ca nu cumva să devină nemulțumiți și să respingă evanghelia (corinteni erau foarte egoiști și ahtiați după muncă și câștig).

Motivația acestei dedicări depline în slujire stă în faptul că Hristos ne aduce împreună, ne strânge să fim ai lui, și ne-a înnoit și transformat viețile pe aceleași baze. Noi toți am crezut în moartea lui Hristos, și deci toți am murit față

de păcat. El a înviat pentru toți, ca toți să trăim unii pentru alții, și pentru Dumnezeu împreună, și nu în mod egoist.

Aceasta ne schimbă în întregime felul în care privim la cei din jur, felul în care ne considerăm unii pe alții. Noi nu ne mai privim ca oameni străini, persoane care se ignoră reciproc, fiecare ce existența lor independentă, fără vreo datorie unii față de alții. Nici ca și cum am putea să ne fim adversari ori dușmani. Nu mai suntem ca niște străini față de evreul Hristos, ci știm că El este Mântuitorul lumii. Noi știm că suntem o creație nouă în Hristos (făptură nouă), și avem o nouă experiență nouă întâlnire cu Dumnezeu – prin nașterea din nou. „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (17). Această expresie este un fel de anticipare sau prefață la Apocalipsa 21:1, „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” Experiența mântuirii este o înnoire totală a vechii creații, care este înlocuită cu o nouă creație.

Înnoirea tuturor lucrurilor arată natura radicală a mântuirii. Când credem în Hristos suntem profund înnoiți în duh și în înțelegere. Întreaga concepție despre viață ni se schimbă. Hristos este începutul și este centrul vieții noi. Ai simțit, ai trăit, trăiești puterea acestei schimbări radicale a vieții?

AMBASADORII LUI HRISTOS VESTESC PACEA CU DUMNEZEU (18-21)

Ca urmare, această reșezare complet nouă a vieții noastre în Hristos, și această împăcare cu Dumnezeu ne încredințează o slujbă nouă, importantă: „slujba împăcării” (18). Este o „diaconie”, numită de Pavel „diaconia împăcării”, adică o slujire asemănătoare cu slujirea la masă, de exemplu. Ducem către oameni, împărțim la fiecare, ca pe o mâncare, vestea și învățătura împăcării cu Dumnezeu. Ca ucenicii, când Hristos a înmulțit pâinea și peștii, pentru mulțimile cele mari. Sau, poate, ca la Cina Domnului (euharistie). Comparația aceasta este foarte importantă. Oamenii au nevoie de această hrană, iar noi o împărțim către ei, fiecăruia. Bineînțeles, unii o vor respinge, dar la fel de normal, mulți o vor accepta. Dumnezeu ne-a dat, ne-a încredințat această slujire a împăcării (18). Dumnezeu a pus în noi această propovăduire sau cuvânt al împăcării (19). Noi suntem ambasadorii acestei împăcări (20). De trei ori reia Pavel această temă faptului că am fost trimiși cu un mesaj al împăcării cu Dumnezeu.

Versetul 19 spune câteva lucruri cruciale. El spune „că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” Când a fost Dumnezeu în Hristos, ca să nu ne țină în socoteală păcatele și să ne împace cu EL? Noi, intuitiv, ne gândim la Hristos pe cruce, dar este posibil să fie vorba despre întreaga întrupare, despre toată viața lui Hristos și – bineînțeles, și de jertfa de pe cruce. Este ca și cum Dumnezeu a coborât în Abel, ca să îl ierte pe Cain pentru crima lui. Dumnezeu s-a întrupat în Hristos și a fost în El, ca să ne poată ierta și să devină jertfă de curățire și iertare.

Apostolii devin ambasadorii împuterniciți, deplin acreditați ai lui Hristos (20), care îi îndeamnă pe toți – și pe corinteni, ca și cum Dumnezeu însuși ar vorbi prin ei „Împăcați-vă cu Dumnezeu”. Natura și conținutul acestei împăcări sunt foarte importante. Este vorba despre esența evangheliei. În Hristos, Dumnezeu împacă lumea cu Sine. Așadar, nu este altă cale de a se împăca cineva cu Dumnezeu, decât să accepte soluția lui Dumnezeu, adică pe Hristos. Creștinismul nu este o religie preocupată de organizarea vieții umane prin multe reguli, ca să fim acceptați și după voia lui Dumnezeu, ci este o reîntoarcere radicală la Dumnezeu, prin Hristos, ca să fim împăcați cu El. Așadar, este vorba despre o relație personală cu Dumnezeu.

Este important să vedem că Pavel nu doar își descrie slujba de apostol și de evanghelist, dar îi îndeamnă pe corinteni, care erau deja creștini, să se împace cu Dumnezeu. Este doar retoric îndemnul? Corintenii aveau nevoie să simtă lucrarea împăcării între ei înșiși, și aceasta începea cu împăcarea cu Dumnezeu.

Explicația mântuirii și iertării noastre, care apare în 5:21, are forța unui crez prezentat în manieră condensată: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

APLICAȚII:

Cum a încercat Pavel să îi slujească pe corinteni cu evanghelia?

.....

.....

.....

Ce înseamnă că aceia care au crezut au devenit fapturi sau creații noi ale lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Ai simțit vreodată că Hristos ne strânge, sau chiar ne constrânge să fim uniți în Biserica lui și să ne slujim unii pe alții?

.....
.....
.....

Suntem și noi ambasadori acreditați ai lui Dumnezeu ca să vestim împăcarea cu Dumnezeu, sau doar apostolii au fost?

.....
.....
.....

Ce înseamnă „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu sine”?

.....
.....
.....

Explicați versetul 5:21 „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

.....
.....
.....

9 dec, 2Cor 6:1-10, 6:4, Creștinii sunt slujitori vrednici, chiar în încercări

Chemarea de a duce oamenilor evanghelia ca ambasadori trimiși de Dumnezeu, ridică mult standardele de noastre de comportare, nevoia de a aduce o mărturie bună.

INVITAȚIA ȘI AVERTIZAREA MÂNTUIRII (1-2)

Să auzi evanghelia este un har. De el ne face parte Dumnezeu prin vestitorii săi cei vrednici. Dar, oare, poți să te întâlnești cu harul lui Dumnezeu, și să fie în zadar? Versetele 1-2 ne spun că așa ceva este posibil. De aceea, răspunsul la evanghelia și pocăința trebuie să fie răspunsuri cât mai prompte: „acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii” (Pavel citează din Isaia 49:8). Pavel le scrie corintenilor, care erau deja credincioși – nu se pare că se referă la faptul că ei acum trebuie să creadă. Dar ceea ce le spune este că să nu piardă harul transformării vieții, altfel, rămân așa firești, certăreți, și neschimbați din defectele lor.

Cât de mult ai lăsat să lucreze harul în viața ta și să te schimbe, de când te-ai pocăit? Ai și astăzi exact aceleași metehne sau defecte ca la început? Ai progresat în credință, în ascultarea de Dumnezeu, în rugăciune, în moderație, în smerenie, în răbdare – sau nu?

Poți atunci crezi și vei fi mântuit, dar dacă nu prețuiești harul Domnului, viața nu ți se schimbă și ai pierdut ocazia de folosi harul cum trebuie. În acest caz, trebuie să ne întoarcem cu pocăința la Dumnezeu, ca să căpătăm har din nou.

VREDNICIA APOSTOLILOR ÎN ÎNCERCĂRI (3-8)

Care sunt caracteristicile unui slujitor vrednic al lui Dumnezeu (4)? Să dai o mărturie bună în dificultăți. Mai întâi, Pavel spune că noi nu dăm oamenilor un prilej de poticnire și de respingere a evangheliei. Dacă cineva respinge evanghelia, nu trebuie să fie din cauza mea, ci din cauza necredinței lui.

Apoi el amintește de mărturia răbdării și a perseverenței în necazuri, în nevoi, strâmtorări, bătăi, temnițe, răscoale, osteneli, în vegheri, în posturi (5). Aceasta este adevărat cu privire la apostoli și trebuie să fie adevărat și cu privire

la noi, deși noi nu am trecut prin astfel de împotriviri. Totuși, alți creștini, din alte părți ale lumii, trec prin astfel de necazuri.

Apoi, după mărturia răbdării, vine mărturia curăției, a înțelepciunii, a bunătății, a dragostei sincere. Cine ne poate ajuta să fim eficienți în această mărturie? Pavel spune că la lucru este Duhul Sfânt, Cuvântul adevărului și puterea lui Dumnezeu (5-6). El amintește că avem arme de atac și de apărare, și anume armele neprihănirii. Este posibil ca să se gândească la armura creștinului din Efeseni 6:13-18. Cu această armură un creștin trebuie să facă față bine și gloriei și denigrării, și laudei și vorbirii (nedrepte) de rău (7-8). Să ne se mândrească în vreme de succes, nici să își piardă curajul în vreme înfrângerii și dificultăți.

LUPTA CU DEFĂIMAREA (9-10)

Într-adevăr, una din cele mai grele slujiri sau lupte a creștinului este lupta cu defăimarea. Ți s-a întâmplat să auzi că se spun minciuni despre tine, deși erai nevinovat? Ce este de făcut? Mai întâi trebuie să ne asigurăm că totul este și rămâne o defăimare, adică să fim siguri că nu există vreo greșeală în noi. Dacă există, trebuie să ne pocăim și să ne schimbăm viața ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul Domnului, pe drept, din cauza noastră. Apoi, putem să ne apărăm, să contestăm părerile greșite. Dar ne trebuie dragoste și umilință, ca nu cumva, atunci când ne apărăm să devenim noi înșine neiertători sau violenți, sau bârfitori. Să nu răspundem la rău cu rău.

Declarația lui Pavel este mișcătoare: ”8b. ...Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; 9. ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; 10. ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.”

APLICAȚII:

Cum să dăm voie harului lui Dumnezeu să lucreze și să ne lăsăm maturizați?

.....

.....

.....

Care sunt domeniile în care trebuie să dăm o mărturie bună, și prin ce resurse putem aduce o mărturie bună în viață?

.....
.....
.....

Cu reacționezi când ești defăimat? Există principii bune, biblice? Care sunt greșelile pe care le putem face?

.....
.....
.....

16 dec, 2Cor 6:11-18, Creștinul se păstrează neîntinat de lume

Viața Bisericii din Corint era încercată de problemele normale pentru o biserică tânără și care de abia acum învață Cuvântul lui Dumnezeu.

SUSPICIUNE ȘI LIPSA IUBIRII FRĂȚEȘTI

Apostolii îi asigură de dragostea lor frățească și le cer să facă și ei la fel. Adesea suntem mai degrabă suspicioși unii față de alții, și sentimentele noastre sunt puține și „strânse”. Această situație ne face să ne gândim la porunca Domnului să ne iubim unii pe alții. Mărturia creștină este legată de iubirea frățească și de capacitatea de a ierta și de a primi prietenie. Tonul lui Pavel este unul de familie: le vorbește ca un tată către copiii săi în credință.

SEPARAREA DE VIAȚA CELOR NECREDINCIOȘI

Dacă prima cerință a mărturiei bune ca Biserică, este venirea laolaltă a credincioșilor prin dragoste și iertare, atunci, a doua cerința este separarea de lumea păcătoasă.

Am auzit des îndemnul din 6:14, „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” care este aplicat căsătoriei. Într-adevăr, căsătoria poate fi închipuită ca un jug în care cei doi trag împreună și care poate fi bun sau nepotrivit. Să ne rugăm pentru cei care se căsătoresc să se căsătorească doar „în Domnul”, adică numai cu o persoană credincioasă (1Cor 7:39).

Aici însă contextul vorbește despre închinare. Sunt liberi creștinii să meargă la un templu păgân și să se închine acolo? Răspunsul este „nu”. Acesta este jugul nepotrivit. Poți, din politețe culturală, să mergi undeva, să participi la o închinare păgână? Putem să participăm la petrecere dezmațată, sau la team-building care se aseamănă cu așa ceva? Răspunsul este nu, pentru că „noi suntem templul Dumnezeului celui viu” (16). Dacă Dumnezeu locuiește în noi, și locuiește prin Duhul Sfânt prin nașterea din nou, atunci, suntem familia lui și nu putem să ne asociem cu ce este necurat (17-18).

Observați cum este descris contrastul dintre credincioși și lumea păgână. Nu este posibilă o întovărășire între neprihănire și fărădelege. Nu este posibilă o comuniune, un amestec între lumină și întuneric. Nu este posibilă o înțelegere

sau o simfonie, un acord între Hristos și Belial (Baal, un nume pentru Satan). Nicio participare împreună a unui credincios cu un om necredincios.

Aceste îndemnuri clare nu înseamnă că nu îi salutăm pe păgâni, sau că trebuie să ne spălăm pe corp după ce ne-am întâlnit cu ei. Păgânii sunt peste tot în jurul nostru. Nu trebuie să ieșim din societate să ne facem călugări, ca să fim separați de ei. Nici nu trebuie să ne facem școli proprii, piețe proprii, cantine separate ca să nu ne întâlnim. Dar înseamnă că stilul nostru de viață este diferit și nu ne asociem la ceva imoral ori păcătos. Trebuie să se vadă bine în viața noastră mărturia sau semnele că îi aparținem lui Dumnezeu, că suntem fiii și fiicele lui.

APLICAȚII:

Ești gata să dovedești dragoste frățească și generozitate sau ești mereu suspicios și reținut când este vorba să ajuți pe alții?

.....

.....

.....

Este adevărat că Pavel le arată dragoste, și de abia apoi, le cere dragoste reciprocă. Ce facem când suntem urâți de alții?

.....

.....

.....

Participarea la un jug înseamnă o colaborare strânsă. De ce în căsătorie nu trebuie să intrăm într-un jug nepotrivit?

.....

.....

.....

Cum putem să evităm participările strânse, de suflet, la activitățile celor păgâni? Înseamnă aceasta să fie atent la petreceri, la partenerii de afaceri, la evenimentele culturale la care particip? De ce da, și de ce nu?

.....

.....

.....

